Lecht

Kategorie: Przedmioty

Żydowski odpowiednik niemieckiego słowa „Licht”. Przed powstaniem getta handlarze uliczni, przeważnie dzieci, sprzedawali na Wschodzie różnej wielkości świece. Używane one były głównie do menory, a więc jako świece chanukowe[1]. W getcie świeca była swego rodzaju rarytasem. Z łoju wytwarzano małe cienkie świece i wystawiano je na sprzedaż na ulicy w piątek wieczorem, przed nadejściem szabatu. Zwykle dzieci, rzadziej dorośli stali na rogu ulicy i próbowali zwabić przechodniów okrzykami: „Lecht!, Lecht![2]” i nakłonić do zakupu. W pierwszych miesiącach istnienia getta te małe, wysmukłe świece, których knot upleciony był metodą chałupniczą z bawełnianych nici, kosztowały nie więcej niż kilka fenigów. Na początku 1944 r. cena za sztukę wzrosła do jednej marki, w przypadku trochę większych świec do trzech marek. Za świece do chanukowego świecznika gorliwy tradycjonalista z getta musiał wydać około 50 mk. Bądź co bądź było to w getcie kilka tysięcy rodzin, które zapalały światło w wieczór szabatowy, tzn. używały świec tego typu.

Oskar Rosenfeld

Przypisy

1 Tak w tekście. Świece chanukowe używane są do świeczników dziewięcioramiennych i zapalane w czasie Chanuki, a nie w wieczór szabatowy.
2 Lecht – Jest to forma dialektalna, w standardzie jidysz słowo to ma postać „licht” (światło).

Źródła

Encyklopedia, s. 121.

Tagi

życie codzienne życie religijne

Data aktualizacji: 07-11-2026

Data dodania: 03-08-2023